

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jířího Čidliny a soudců Mgr. Martina Slováčka a JUDr. Aleny Svátkové ve věci

žalobkyně: **SIBERIA s.r.o.**, identifikační číslo 36479802
sídlem Tkáčská 6507/2, 080 01 Prešov, Slovenská republika

proti
žalované: **BANCROFT SERVICES UK LIMITED**
sídlem Brompton Road 195, SW3 1LZ Londýn, Spojené království Velké Británie
a Severního Irska, registrační číslo dle obchodního rejstříku pro Anglii a Wales
4338949
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Antonínem Továrkem
sídlem třída Kpt. Jaroše 1844/28, 602 00 Brno – střed – Černá pole

o zaplacení částky 174 000 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 19. května 2017, čísla jednacího 17 C 25/2012-192,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadených výrocích I. a II. **mění** jen tak, že správná výše nákladů řízení přiznaná žalované činí částku 56 907 Kč, jinak se **potvrzuje**.

- II. Žalobkyně je povinna do tří dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalované k rukám Mgr. Ing. Antonína Továrka, advokáta, na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 22 386 Kč.

Odůvodnění:

- 1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně** výrokem I. zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala na žalované zaplacení částky 174 000 Kč se zákonnými úroky z prodlení ročně jdoucími z ní ode dne 16. března 2009 do zaplacení; výrokem II. uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení k rukám jejího zástupce částku 75 240 Kč. Shrnoval, že původní žalobce Ing. Michal O., MBA, narozený dne xxx, se žalobou, došlou soudu dne 28. února 2012, domáhal na žalované zaplacení částky 174 000 Kč z titulu dlužného odstupného, které měl obdržet v důsledku ukončení pracovního poměru výpovědí z organizačních důvodů, jež mu byla doručena dne 11. prosince 2008 s odkazem na ustanovení § 52 písm. c) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, v platném znění. Pracovní poměr zanikl ke dni 28. února 2009, původnímu žalobci s odkazem na ustanovení § 67 odst. 1 zákoníku práce vznikl nárok na výplatu odstupného ve výši trojnásobku průměrného měsíčního výdělku dosahujícího částky 58 000 Kč. K návrhu původního žalobce ze dne 5. dubna 2012 na postup dle ustanovení § 107a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.), v platném znění, doloženého souhlasem stávající žalobkyně a listinnými doklady, smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 4. dubna 2012, soud prvního stupně svým usnesením s právní mocí ke dni 18. července 2012 připustil, aby do řízení na místo původního žalobce vstoupila stávající žalobkyně.
- 2. Soud prvního stupně** popisoval průběh řízení, vydání platebního rozkazu napadeného včasným odporem žalované, která od počátku navrhovala žalobu v plném rozsahu zamítnout kvůli nedostatku aktivní věcné legitimace. Nová žalobkyně se dle žalované nemohla stát věřitelkou pracovněprávní pohledávky, neboť zákoník práce pod sankcí absolutní neplatnosti zakazuje postoupení takových pohledávek, na stávající žalobkyni nikdy nebyla sporná pohledávka převedena, nemůže ji úspěšně vůči žalované uplatňovat. I jinak neuznávala žalobní nárok, jehož přiznání shledávala v rozporu s dobrými mravy. V reakci na citované vyjádření stávající žalobkyně opětovně navrhla ke dni 12. února 2013 postup dle ustanovení § 107a odst. 1 o. s. ř. s odkazem na „zpětné“ postoupení pohledávky na původního věřitele, původního žalobce, smlouvou ze dne 12. února 2013. Usnesení soudu prvního stupně, kterým bylo dalšímu návrhu vyhověno, zrušil pro nepřezkoumatelnost odvolací soud. Následně soud prvního stupně svým usnesením ze dne 20. února 2014 potvrzeným usnesením odvolacího soudu nepřipustil, aby na místo stávající žalobkyně znovu do řízení vstoupil původní žalobce. Obě usnesení nabyly právní moci dne 23. července 2014. Dovolání podané původním žalobcem a stávající žalobkyní byla pravomocně odmítnuta usnesením Nejvyššího soudu ze dne 27. srpna 2015. Stávající žalobkyně posléze vznesla další návrh na postup dle ustanovení § 107a o. s. ř. s odkazem na odstoupení od postupní smlouvy ze dne 4. dubna 2012. I ten byl pravomocně zamítnut usnesením soudu prvního stupně potvrzeným usnesením soudu odvolacího, obě rozhodnutí nabyly právní moci dne 13. ledna 2017 s odůvodněním, že od absolutně neplatné smlouvy nelze účinně odstoupit.
- 3. Soud prvního stupně** vypočetl jednotlivé listinné důkazy, z nichž vzal za prokázaný relevantní skutkový stav. Podle něj byl původní žalobce zaměstnán u žalovaného od 14. února 2006 na pozici investičního úředníka. Následně mu byla vzhledem k provedeným organizačním změnám u žalované dána výpověď s odkazem na ustanovení § 52 písm. c) zákoníku práce, původní

žalobce z toho důvodu požadoval na žalované odstupné vyčíslené za použití sjednané měsíční mzdy částkou 58 000 Kč na žalovanou částku 174 000 Kč. Posléze došlo mezi původním žalobcem a stávající žalobkyní k uzavření smlouvy o postoupení této pracovněprávní pohledávky ze dne 4. dubna 2012, od které ke dni 18. listopadu 2015 původní žalobce odstoupil.

4. Soud prvního stupně citoval z ustanovení § 4a odst. 1 a § 338 odst. 1 zákoníku práce a ustanovení § 524 odstavců 1 a 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění platném do 13. června 2012. Citoval i z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dnů 19. listopadu 2009, č. j. 21 Cdo 3428/2008 a 20. listopadu 2014, č. j. 21 Cdo 389/2014, podle nichž „smlouva o postoupení pohledávky, jejímž předmětem je nárok z pracovněprávních vztahů, není právní skutečností, která by byla způsobilá mít za následek přechod (převod) práva (nároku z pracovněprávních vztahů) na jiného“ s tím, že „postoupení pohledávky se v pracovněprávních vztazích - jak je nepochybné již ze znění § 4a odst. 1 zákoníku práce - nepoužije. Znamená to (mimo jiné), že v pracovněprávních vztazích nemůže dojít ke změně v osobě věřitele na základě smlouvy (dohody), a to nejen tehdy, je-li věřitelem zaměstnavatel, ale ani v případě, že jde o pohledávku zaměstnance. Smluvní strana základních pracovněprávních vztahů se (jako věřitel) může změnit jen na základě právní úpravy (obsažené v zákoníku práce, popřípadě ve zvláštních právních předpisech) o přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů nebo (za podmínek stanovených v zákoně) v důsledku smrti zaměstnance a smrti zaměstnavatele, který je fyzickou osobou“. Uzavřel tedy, že posuzované postoupení pohledávky, jehož předmětem byl pracovněprávní nárok na odstupné, není skutečností, která by měla za následek převod pohledávky na jiného, tedy stávající žalobkyni. O procesním nástupnictví stávající žalobkyně však bylo pravomocně rozhodnuto soudem prvního stupně. Smlouva o postoupení pohledávky ze dne 4. dubna 2012 je dle ustanovení § 4a zákoníku práce absolutně neplatná, žalobkyně se nikdy nestala nositelkou práva na zaplacení odstupného, ačkoliv je na základě procesního usnesení nalézacího soudu v pozici žalobkyně. Za dané procesní situace nemohl soud prvního stupně dle své argumentace rozhodnout jinak, než žalobu zamítnout s ohledem na nedostatek aktivní legitimace žalobkyně mající svůj základ v hmotném právu. Na stávající žalobkyni na základě absolutně neplatné smlouvy o postoupení pracovněprávní pohledávky ze dne 4. dubna 2012 nikdy nárok původního žalobce nepřešel.
5. Soud prvního stupně odůvodnil výrok o náhradě nákladů řízení ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř., plně úspěšně žalované přiznal plnou výši náhrady účelně vynaložených nákladů, které byly tvořeny odměnou zastupujícího advokáta za devět úkonů právní služby (převzetí věci, podání odporu a vyjádření k žalobě, vyjádření ve věci samé ze dnů 8. dubna 2013, 17. dubna 2014, 27. července 2015, 20. ledna 2016 a 8. března 2016, účast při jednání soudu dne 2. dubna 2013 a podání odvolání ze dne 21. května 2013) při sazbě 8 060 Kč za jeden úkon právní služby a náhradou za devět režijních paušálů po 300 Kč, celkem tedy částku 75 240 Kč.
6. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně dne 17. července 2017 odvolání datované ke dni 12. července 2007. V něm potvrzovala uzavření smlouvy o postoupení pohledávky s původním žalobcem. Zdůrazňovala, že soud prvního stupně svým usnesením ze dne 19. června 2012 rozhodl o jejím připuštění do řízení na straně žalobce, ačkoliv se nestala podle hmotného práva vlastníkem postupované pohledávky. Trvala na tom, že se stala žalobkyní bez ohledu na fakt, že na ni nepřešla práva původního žalobce, což je výlučně vina nalézacího soudu, jenž vydal v podstatě nezákonné usnesení a povolil vstup stávající žalobkyně do soudního řízení. Nedošlo-li k postoupení pohledávky původního věřitele z pohledu hmotného práva, měl soud návrh na vstup stávající žalobkyně do řízení zamítnout a dále jednat s původním žalobcem. Účastníci řízení mohou podávat jakékoliv procesní návrhy, jejichž právní účinky nastanou až rozhodnutím soudu. Na soud tak přechází zodpovědnost týkající se následků takových

rozhodnutí. V posuzované věci je zmíněným následkem závazek k úhradě nákladů řízení na straně žalobkyně, která se do svého postavení nikdy neměla dostat, vůči žalované. Za vznik nároku na náhradu nákladů řízení nese odpovědnost soud prvního stupně, jenž vydal nezákonné rozhodnutí a posléze umožnil vznik nákladů řízení, které má nyní žalobkyně uhradit žalované.

7. Odvolatelka akcentovala podle ní nepochopitelnou situaci, kdy se podle napadeného rozsudku nestala nositelkou práva na zaplacení odstupného. Není pak jasné, proč byla na straně žalobkyně přibrána do řízení na základě procesního usnesení stejného soudu na místo původního žalobce. Jako předběžnou otázku ve vztahu k přechodu práv musel nalézací soud zkoumat už při vydání usnesení o vstupu stávající žalobkyně do řízení možný přechod nároku na odstupné na její osobu. Vyhodnotil ji tak, že postoupením pohledávky původního žalobce přešla práva na stávající žalobkyni, což vlastně akceptoval vydáním platebního rozkazu ze dne 6. září 2012, musel vycházet z postavení žalobkyně jako nositelky hmotných práv k postupované pohledávce. Ze strany soudu prvního stupně se jedná o „právní schizofrenii“, když nejprve ve dvou krocích (přibrání žalobkyně do řízení a vydání platebního rozkazu v její prospěch) považuje stávající žalobkyni za vlastníka postoupené pohledávky a následně napadeným rozsudkem žalobu zamítá kvůli nedostatku aktivní legitimace. Tím neguje svá dvě dřívější rozhodnutí, jedno pravomocné procesní usnesení a jeden nepravomocný platební rozkaz. Popsaným postupem soudu došlo k porušení principu právní jistoty, kvůli kterému nemůže nést žalobkyně žádné následky přímo vyplývající z nezákonného postupu soudu. Navrhovala, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení a rozhodnutí.
8. Žalovaná s odvoláním nesouhlasila, naopak navrhovala potvrzení napadeného rozsudku a přiznání náhrady nákladů odvolacího řízení včetně náhrady za daň z přidané hodnoty. Nepovažovala odvolání za důvodné, neboť nalézací soud provedl všechny relevantní navržené důkazy, na jejich základě dospěl ke správným skutkovým zjištěním, věc správně právně posoudil a rozhodl věcně správně. Své rozhodnutí řádně a dostatečně odůvodnil. Odvolání žalobkyně neobsahuje žádný právní argument, který by relevantně napadal správnost prvoinstančního rozsudku. Je pouze účelové a vedené snahou prodloužit dobu trvání řízení. Odvolatelka sama připouští, že se podle hmotného práva nestala vlastníkem postoupené pohledávky, logicky tedy nemůže být v daném sporu úspěšná, neboť jí žalobou uplatněný nárok nesvědčí a nikdy nesvědčil. Nebrojí v podstatě proti samotnému rozsudku, nemůže se spíše smířit se svojí zásadní procesní chybou, kdy její procesní předchůdce, původní žalobce, s jejím souhlasem navrhl procesní záměnu na straně žalující, aniž by došlo k platnému hmotněprávnímu postoupení nároku. Ani následně se proti usnesení o záměně žalobkyně nijak nebránila v otevřené odvolací lhůtě, čímž sporné usnesení nabylo právní moci a tím byla s konečnou platností rozhodnuta procesní otázka, kdo je v celé věci žalobkyní. Ta nemohla být znovu posuzována. Správnost rozhodnutí soudu prvního stupně o účastenství žalobkyně byla v průběhu řízení potvrzena odvolacím i dovolacím soudem. Nalézací soud neměl po provedeném právním nástupnictví ani jinou možnost, než žalobu v plném rozsahu zamítnout pro nedostatek aktivní legitimace žalobkyně. Stejně správně rozhodl o náhradě nákladů řízení, které přiznal plně úspěšně žalované.
9. Odvolání bylo podáno včas v patnáctidenní lhůtě plynoucí z ustanovení § 204 odstavce 1 věty první o.s.ř., napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 28. června 2017, odvolání podáno k poštovní přepravě (ustanovení § 57 odst. 3 o.s.ř.) dne 12. července 2017. Podala je osoba k tomu oprávněná, žalobkyně jako účastnice řízení ve smyslu ustanovení § 201 o.s.ř. Odvolání splňuje náležitosti plynoucí z ustanovení § 205 odstavce 1 o.s.ř., odvolatelka podle obsahu podání (ustanovení § 41 odst. 2 o.s.ř.) namítala věcnou nesprávnost rozhodnutí

v důsledku nesprávného právního posouzení věci ve smyslu ustanovení § 205 odstavce 2 písmena g) o.s.ř.

10. Odvolací soud na základě podaného odvolání přezkoumal s odkazem na ustanovení § 212 vět první a druhé písmena a), § 212a odstavců 1 a 5 vět první a druhé, § 214 odstavce 1 o.s.ř. napadený rozsudek včetně řízení, jež mu předcházelo, a dospěl k závěru, že je ve výroku I. věcně správný, pouze částečně shledal důvodným odvolání proti výroku II. o výši náhrady nákladů řízení, byť z jiných než v odvolání uplatněných důvodů.
11. Soud prvního stupně se ve svém rozhodnutí nijak nezabýval založením jeho mezinárodní soudní pravomoci k projednání věci a otázkou rozhodného práva, ve smyslu ustanovení § 219 o. s. ř. však věcně správně žalobu projednal a na věc aplikoval právní řád České republiky. Původní žalobce je občanem České republiky, stávající žalobkyně je právnickou osobou existující podle právního řádu Slovenské republiky, žalovaná pak právnickou osobou existující podle právního řádu Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, která v době uzavření pracovní smlouvy s původním žalobcem i v době podání žaloby v roce 2012 podnikala na území České republiky prostřednictvím organizační složky, jež byla v mezidobí zrušena a vymazána z obchodního rejstříku. Na pracovněprávní vztah existující v letech 2006 až 2009, z něhož má pocházet uplatněná pohledávka, a na řízení o nároku z něj plynoucím zahájené podáním žaloby v roce 2012 dopadá dle svého ustanovení § 1 zákon č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním (dále jen ZMPS), v posledním platném znění, kterého se dle jeho ustanovení § 2 použije, nestanoví-li jinak mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána. Nyní platný a účinný zákon č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém, na posuzovanou věc nedopadá s ohledem na jeho přechodná ustanovení § 123 odst. 1 věty první, odst. 2 věty první, zrušovací ustanovení § 124 odst. 1 a ustanovení § 125 o nabytí jeho účinnosti ke dni 1. ledna 2014.
12. Pravomoc soudů České republiky a místní příslušnost Obvodního soudu pro Prahu 1 byly založeny ustanoveními článků 18 odst. 2., 19 odstavců 1. a 2. písm. a) nařízení Rady (ES) čísla 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (nařízení Brusel I), neboť v obvodu nalézacího soudu sídlila organizační složka žalované, u které byl původní žalobce zaměstnán, místem výkonu jeho práce byly právě kanceláře pobočky žalované v Praze podle uzavřené pracovní smlouvy. Nyní platného a účinného nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) čísla 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (nařízení Brusel I bis) se na určení mezinárodní soudní pravomoci nepoužije s ohledem na jeho přechodné ustanovení článku 66 odst. 1, zrušovací ustanovení článku 80 věty první a závěrečné ustanovení článku 81 vět první a druhé. Citovaná ustanovení článků 18 a 19 nařízení Brusel I jsou pak zcela konformní s ustanovením § 37 odst. 1 ZMPS v návaznosti na ustanovení § 87 písm. c) o. s. ř. Použití právních předpisů Evropské unie je odůvodněno faktem, že domovské státy stávajících účastníků řízení i původního žalobce jsou členy Evropské unie.
13. Na určení rozhodného práva pro pracovní smlouvu sjednanou v roce 2006 nebylo lze aplikovat nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) čísla 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (nařízení Řím I), které se dle jeho ustanovení článku 28 použije až na smlouvy uzavřené po 17. prosinci 2009. Potom je třeba přihlídnout k Úmluvě o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy otevřené k podpisu v Římě dne 19. června 1980 a vyhlášené pod číslem 64/2006 Sb. mezinárodních smluv. Ve smyslu ustanovení čl. 3 odst. 1 vět první a druhé této Úmluvy odkazuje pracovní smlouva původních

stran sporu na více svých místech na zákoník práce jako rozhodné právo. Popsané ujednání lze považovat za volbu rozhodného práva, právního řádu České republiky. I v případě výkladového závěru o nejednoznačnosti popsáných ujednání pracovní smlouvy jako nepochybné volby rozhodného práva plyne použití českého právního řádu jako práva místa výkonu práce z ustanovení článku 6 odst. 2 písm. a) citované římské Úmluvy. Její použitá ustanovení jsou opět zcela konformní s ustanoveními § 9 odst. 1 a § 16 odst. 1 věty první ZMPS.

14. Ve výroku o věci samé nezbylo soudu prvního stupně, než vyjít ze stávající procesní situace, kdy se žalobkyně domáhá na žalované zaplacení pohledávky původního věřitele Ing. Michala O., MBA, z pracovněprávního vztahu, dlužného odstupného. Soud prvního stupně ve svém rozhodnutí odkázal na ustanovení § 4a odst. 1 zákoníku práce vylučující použití ustanovení občanskoprávních předpisů o postoupení pohledávky na pracovněprávní vztahy, které nabylo účinnosti dne 1. ledna 2012 na základě ustanovení článku XIX zákona č. 365/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Podle přechodného ustanovení článku II bod 1. stejného zákona se pracovněprávní vztahy vzniklé přede dnem nabytí účinnosti zákona novelizujícího zákoník práce řídí novou právní úpravou. Ustanovení § 4a odst. 1 zákoníku práce ve stávajícím znění tak dopadá i na smlouvu o postoupení pohledávky z pracovněprávního vztahu uzavřenou po 31. prosince 2011, byť samotný nárok na odstupné vznikl původnímu žalobci jako zaměstnanci v roce 2009, kdy citované ustanovení § 4a odst. 1 zákoníku práce neplatilo. I podle právní úpravy před 1. lednem 2012 nebylo možné platně postoupit pohledávku zaměstnance z pracovněprávního vztahu na jiného (viz správný odkaz soudu prvního stupně na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 19. listopadu 2009, sp. zn. 21 Cdo 3428 2008), neboť zákoník práce v té době platný a účinný nedelegoval možnost použití ustanovení občanského zákoníku o postoupení pohledávky na pracovněprávní vztahy, jak plynulo z původního znění ustanovení § 4 zákoníku práce. V době vzniku nároku původního žalobce na odstupné v prvním čtvrtletí roku 2009 shodný závěr plynul z ustanovení § 1 písm. a), § 2 odst. 1 věty první zákoníku práce v tehdy platném a účinném znění.
15. Odvolatelce lze jen do určité míry přisvědčit, že stávající procesní situace nastala výlučně z viny nalézacího soudu. Ona a původní žalobce uzavřeli neplatnou smlouvu o postoupení pohledávky, původní žalobce se souhlasem odvolatelky pak navrhli soudu prvního stupně postup dle ustanovení § 107a odstavců 1, 2 věty první o. s. ř., tedy vstup stávající žalobkyně do řízení na místo původního žalobce. Je možné souhlasit s odvolacími námitkami do té míry, že v době vydání usnesení o procesním nástupnictví v červnu roku 2012 měl nalézací soud jako předběžnou otázku posoudit platnost dohody o postoupení pohledávky z hlediska hmotného práva a případně návrh zamítnout. To neučinil, zhojit nesprávnost takového rozhodnutí bylo lze jen na základě odvolání podaného některým z účastníků řízení. Podat odvolání mohli původní žalobce i stávající žalobkyně, to neučinili. Usnesení nastolující aktuální procesní postavení žalobkyně nabylo právní moci. Přes další opakované návrhy na postup dle ustanovení § 107a odstavců 1, 2 věty první o. s. ř., na základě nichž měl být pro řízení na místo žalobce „navrácen“ Ing. Michal O., MBA, při zachování jiných účinků spojených s podáním žaloby ve smyslu ustanovení § 107a odst. 2 věty druhé o. s. ř., byly neúspěšné. Pravomocnými rozhodnutími soudů prvního stupně, odvolacího i dovolacího byly následné návrhy zamítnuty. V nastalé procesní situaci nemohl skutečně soud prvního stupně rozhodnout jinak, než žalobu zamítnout.
16. Opět jen do určité míry lze souhlasit s argumenty odvolatelky, že soud prvního stupně rozhodl procesním usnesením o jejím postavení na straně žalující, vydal v její prospěch platební rozkaz, meritorně však po proběhlém řízení žalobu zamítl. Tyto námitky svědčí jen o tom, že původní usnesení o vstupu žalobkyně do řízení bylo nesprávné. Stalo se však pravomocným a je pro

další průběh tohoto řízení závazné. Bohužel, takto závazným se stane jakékoliv jiné, byť věcně nesprávné rozhodnutí, které není napadeno odvoláním či jiným úspěšným opravným prostředkem, je-li jím soud vázán (ustanovení § 170 odstavce 1 o.s.ř., když usnesení vydaná v režimu ustanovení § 107 odstavce 2 věty první o.s.ř. nejsou těmi, která by byla nezávazná a jen upravující vedení řízení ve smyslu ustanovení § 167 odstavce 2 o.s.ř.). Žalobkyni se nepodařilo žádným procesně přípustným způsobem opakovaně probírané usnesení o procesním nástupnictví změnit. Soud prvního stupně byl při svém rozhodování vázán stavem v době jeho vyhlášení dle ustanovení § 154 odstavce 1 o.s.ř., tedy i pravomocně určeným okruhem účastníků řízení. Podle tohoto stavu musel posoudit (ne)existenci hmotněprávního nároku žalobkyně na zaplacení odstupného. Ani pochybení soudu prvního stupně nastalé v roce 2012 nemůže mít žádný vliv na hodnocení vztahu mezi žalobkyní a žalovanou z hlediska hmotného práva. Nemůže tedy nic změnit na závěru o nedůvodnosti podané žaloby.

17.S ohledem na vše výše uvedené odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně v meritorním výroku I. jako věcně správný potvrdil s odkazem na ustanovení § 219 o. s. ř.

18.Odvolání bylo shledáno důvodným pouze v části týkající se výroku o náhradě nákladů řízení. Nikoliv však z důvodů tvrzených žalobkyní, která je odmítala hradit s tvrzením, že aktuální procesní situaci zavinil soud, pouze v důsledku jeho nesprávného postupu má být nyní odvolatelka zavázána k náhradě nákladů řízení. Tyto námitky však nemohou mít vliv na zhodnocení procesního úspěchu ve věci ve smyslu ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř., nemohou vést k závěru, že plně úspěšná žalovaná nemá nárok na náhradu nákladů řízení vůči žalobkyni. S odkazem na ustanovení § 142 a následující o.s.ř. musí soud rozhodnout o náhradě nákladů řízení mezi jeho účastníky, případná odpovědnost jiných subjektů na neúspěchu strany ve sporu je zcela irelevantní. K opakovaným steskům žalobkyně je třeba opakovaně připomenout, že původní žalobce byl pánem sporu (*dominus litis*), on společně se sestávající žalobkyní navrhl nalézacímu soudu vydání původního procesního rozhodnutí z roku 2012, jež má ve svých důsledcích fatální vliv na neúspěch žalobkyně ve sporu. Ve smyslu ustanovení § 212a odst. 1 o. s. ř. odvolací soud přezkoumal i výrok II. napadeného rozsudku o náhradě nákladů řízení z důvodů v odvolání neuplatněných. Shledal, že náklady řízení nebyly vyčísleny správně.

19.Nalézací soud přiznal žalované odměnu a náhradu hotových výdajů jejího zástupce, advokáta, za celkem devět úkonů právní služby při plné sazbě 8 060 Kč za každý z nich. Náklady za zastoupení advokátem patří ve smyslu ustanovení § 137 odst. 1 o. s. ř. mezi účelně vynaložené náklady řízení. Soud prvního stupně však nesprávně aplikoval příslušná ustanovení vyhlášky čísla 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen AT), v relevantním znění. S ohledem na předmět řízení, částku 174 000 Kč, činí sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby skutečně částku 8 060 Kč dle ustanovení § 7 bod 5. AT. Soud prvního stupně však přehlédl, že zdaleka ne všechny úkony právní služby poskytnuté v řízení do vydání napadeného rozsudku přísluší v plné výši. Taková odměna přísluší pouze za převzetí a přípravu zastupování na základě plné moci ze dne 21. září 2012 dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) AT a sepsání vyjádření k žalobě ze dne 23. října 2012 (za jeho součást je možno požadovat blanketní odpor ze dne 25. září 2012) podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) AT. Za dalších šest úkonů právní služby přísluší zástupci žalované odměna pouze v poloviční výši, tedy v částce 4 030 Kč za každý z nich, s odkazem na ustanovení § 11 odst. 2 písm. c), odst. 3 AT. Tyto úkony se totiž týkaly pouze řešení otázky procesního nástupnictví, nikoliv tedy rozhodování ve věci samé. Konkrétně se jednalo o vyjádření k návrhu na postup dle ustanovení § 107a o. s. ř. ze dne 8. dubna 2013, odvolání proti procesnímu usnesení nalézacího soudu o tomto návrhu ze dne 21. května 2013, vyjádření k odvolání žalobkyně proti dalšímu takovému procesnímu usnesení o zamítnutí návrhu na postup dle ustanovení § 107a o. s. ř. ze dne 17. dubna 2014, vyjádření k dovolání žalobkyně a původního žalobce ze dne 27. července 2015, které rovněž

směřovalo proti rozhodnutí odvolacího soudu proti usnesení vydanému nikoliv ve věci samé, další vyjádření k opětovnému návrhu na postup dle ustanovení § 107a o. s. ř. ze dne 20. ledna 2016 a vyjádření k odvolání žalobkyně proti dalším procesním usnesením soudu prvního stupně o zamítnutí posledního návrhu na postup dle ustanovení § 107a o. s. ř. ze dne 8. března 2017. Plná odměna za jeden úkon právní služby pak nepřísluší zástupci žalované ani za dostavení se k jednání nařízenému soudem prvního stupně na 2. dubna 2013. To bylo odročeno bez projednání věci, zástupci žalované za ně přísluší pouze náhrada za promeškaný čas ve výši jedné poloviny mimosmluvní odměny dle ustanovení § 14 odst. 2 AT, opět v částce 4 030 Kč. Celkem tak na odměně a náhradě za promeškaný čas za dosavadní průběh řízení do dne vydání meritorního rozhodnutí soudu prvního stupně přísluší zástupci žalované částka 44 330 Kč ($2 \times 80\,60\text{ Kč} + 7 \times 4\,030\text{ Kč}$). Za každý z devíti poskytnutých úkonů právní služby nadále přísluší zástupci žalované náhrada režijních paušálů v částkách po 300 Kč dle ustanovení § 13 odst. 3 AT, tedy částka 2 700 Kč. Součet odměny ve výši 44 330 Kč a náhrady režijních paušálů ve výši 2 700 Kč se pak zvyšuje o částku 9 877 Kč zaokrouhlenou na celé koruny české jako 21 % sazbu daně z přidané hodnoty podle ustanovení § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř. a ustanovení § 5 odst. 1 věty první, § 14 odst. 1 věty první a § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 225/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění. Odvolací soud tak postupem dle ustanovení § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil výrok napadeného rozsudku o náhradě nákladů řízení do dne vyhlášení napadeného rozsudku při jejich správném vyčíslení.

20. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle ustanovení § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o. s. ř. a přiznal plně úspěšné žalované plnou náhradu jejích nákladů. Byly tvořeny odměnou jejího zástupce, náhradou jeho hotových výdajů včetně náhrady cestovního a náhrady za promeškaný čas. Zástupce žalované poskytl této v odvolacím řízení celkem dva úkony právní služby, kterými byly písemné vyjádření k odvolání ze dne 6. září 2017 jako písemné podání soudu týkající se věci samé podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) AT a účast na jednání odvolacího soudu dne 6. prosince 2017 dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. g) AT. Za každý z těchto úkonů právní služby navíc přísluší náhrada režijních paušálů po 300 Kč dle ustanovení § 13 odst. 3 AT. S ohledem na sídlo zástupce žalované v Brně mu přísluší též náhrada za promeškaný čas v souvislosti s cestou ze sídla jeho kanceláře do sídla procesního soudu a zpět v částkách po 100 Kč za každou započatou půlhodinu dle ustanovení § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 AT, celkem tedy v částce 1 200 Kč jako přiměřených šest započatých půlhodin na každou cestu. Zástupci žalované přísluší s odkazem na ustanovení § 13 odst. 4 AT i náhrada cestovních výdajů, které byly uplatněny za jízdné prostředkem hromadné dopravy dle ustanovení § 157 odst. 1 zákoníku práce. Jejich výši doložil zástupce žalované jednosměrnou jízdenkou z Brna do Prahy za 219 Kč, na zpáteční cestu tak připadá částka 438 Kč. Součet odměny ve výši 16 120 Kč, náhrady režijních paušálů ve výši 600 Kč, náhrady cestovních výdajů ve výši 438 Kč a náhrady za promeškaný čas ve výši 1 200 Kč, tedy částka 18 320 Kč, se pak zvyšuje opět o částku 4 066 Kč zaokrouhleno na celé koruny české jako 21 % sazbu daně z přidané hodnoty dle ustanovení o. s. ř. a zákona o dani z přidané hodnoty citovaných v předchozím odstavci 20. Celkem tak náhrada účelně vynaložených nákladů na straně žalované byla v odvolacím řízení vyčíslena částkou 22 386 Kč. O povinnosti žalobkyně zaplatit tuto náhradu k rukám advokáta jako zástupce žalované bylo rozhodnuto dle ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř.; o třídní lhůtě ke splnění této povinnosti pak dle ustanovení § 160 odst. 1 části věty před středníkem o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně za podmínek ustanovení § 237 o. s. ř., jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí závisí

na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložená výrokem II. tohoto rozsudku, lze se jejího splnění domáhat podáním návrhu na soudní výkon rozhodnutí nebo nařízení exekuce.

Praha 6. prosince 2017

JUDr. Jiří Cidlina v. r.
předseda senátu